

«Υπάρχουν ακόμα αριστεροί στο ΣΥΡΙΖΑ - οφείλουν να πουν τώρα όχι, πριν η κατά κράτος υποχώρηση εμπεδωθεί»

Πρώτο: Η Ελλάδα προχωράει, πασιφανώς, στο τρίτο μνημόνιο. Αυτό έγινε σαφές από την κοινή δήλωση Γιουνκέρ-Τσίπρα και επιβεβαιώνεται συνεχώς από τη ροή των ειδήσεων.

Δεν έχει καμία σημασία αν θα το πουν «Μνημόνιο» ή αλλιώς, όπως δεν είχε καμία απολύτως σημασία η μετονομασία της «τρόικας» σε «θεσμούς», παρά μόνο ότι στην καθήλωση της χώρας προστίθεται κι ένα στοιχείο προσπάθειας εξαπάτησης και γελοιότητας.

Δεύτερο: Όλος ο κορμός των μέχρι σήμερα πολιτικών της τρόικα εξακολουθεί να εφαρμόζεται από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ στη βάση των ήδη συμφωνηθέντων από την κυβέρνηση ΝΔ - ΠΑΣΟΚ. Δημοσιονομική πολιτική αυστηρής πειθαρχίας, πλεονασματικοί προϋπολογισμοί, περιορισμοί των κοινωνικών δαπανών, λιτότητα, νομισματική πολιτική απόλυτα εξαρτημένη από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και ασφυκτική, πλήρης απουσία αναπτυξιακής πολιτικής. Ο ΣΥΡΙΖΑ σε άλλες συνθήκες ακολουθεί την πεπατημένη της ΔΗΜΑΡ, δηλαδή άσκηση της κυβερνητικής εξουσίας με αντίτιμο την υποχώρηση από τα προγραμματικά αιτήματα και τις αξίες της αριστεράς.

Τρίτο: Το πλέον εξοργιστικό ότι προστίθενται νέα μέτρα στα ήδη υπάρχοντα. Παρά το ότι οι διαπραγματεύσεις δεν έχουν ολοκληρωθεί και οι πληροφορίες δεν είναι πάντα σαφείς, διαφαίνεται πλέον με σιγουριά η αύξηση της έμμεσης φορολογικής επιβάρυνσης που πλήττει άμεσα τα λαϊκά στρώματα, η άνοδος της τιμής των τροφίμων, του ηλεκτρικού, των μεταφορών, τα νέα φορολογικά βάρη για τα μεσαία στρώματα, η επιλεκτική μείωση συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, οι επεμβάσεις στο ασφαλιστικό, στο δικαίωμα της συλλογικής σύμβασης. Οι περιβόητες «κόκκινες γραμμές» του ΣΥΡΙΖΑ είχαν την ίδια τύχη με τις αντίστοιχες του Παπανδρέου που έφερε αυτό τον όρο στο πολιτικό λεξιλόγιο - συνάντησαν ένα συνομιλητή που είχε αχρωματοψία, τις αγνόησε, τις περιφρόνησε και τις εξαφάνισε.

Τέταρτο: Η όλη πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ προεκλογικά στηρίχθηκε στη διαβεβαίωση ότι θα συνδυάσει δύο θεμελιωδώς αντίθετα πράγματα, την πλήρη κατάργηση της λιτότητας και την παραμονή στην Ευρωζώνη. Μια κοινωνία πληγωμένη, χωρίς αυτοπεποίθηση και προοπτική, απαισιόδοξη θεώρησε το συνδυασμό της λύτρωσης και της ασφάλειας ιδανικό. Το Σχέδιο Β, με όσες δυνάμεις είχε, υπογράμμισε ότι κάτι τέτοιο είναι απολύτως αδιανόητο και αδύνατο και ότι μπροστά στο λαό υπάρχει ένα σταυροδρόμι, που πρέπει να επιλέξει δρόμο: είτε ευρώ και λιτότητα, είτε απελευθέρωση από τη λιτότητα με τη διακινδύνευση, αλλά και τις μεγάλες δυνατότητες που δίνει το να ανακτήσει και να ορίζει ο λαός μας τη νομισματική, δημοσιονομική και συναλλαγματική πολιτική. Όλες αυτές τις εβδομάδες μετά τις εκλογές βιώναμε κάθε στιγμή αυτό το μεγάλο ψεύδος παρά τις απεγνωσμένες προσπάθειες του ΣΥΡΙΖΑ να περισώσει ό,τι μπορεί είτε «με τον Ομπάμα που θα μας σώσει», είτε με τον «Ολάντ που θα μας σώσει», είτε με τον «Ντράγκι που θα μας σώσει», για να καταλήξουμε στο σημείο ο ηγέτης ενός κόμματος που ήταν αριστερό να εκλιπαρεί μέρα παρά μέρα τη Μέρκελ, την αρχιτέκτονα των αντιλαϊκών πολιτικών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για λίγη κατανόηση.

Πέμπτο: Μέχρι λίγους μήνες πριν ένα σημαντικό τμήμα της κοινωνίας, η πλειοψηφία της, εναντιώνονταν πλήρως στις πολιτικές των Βρυξελλών, του Βερολίνου και της Ουάσιγκτον, παρά το γεγονός ότι υπήρχε

μια θεαματική αγωνιστική κάμψη, αποτέλεσμα κυρίως προηγούμενων κινητοποιήσεων που δεν μπόρεσαν να καρποφορήσουν. Τους τρεις και πάνω μήνες της διακυβέρνησής του, μαζί με το αντιδραστικό κι ξενοφοβικό κόμμα ΑΝΕΛ, ο ΣΥΡΙΖΑ το μόνο που κατόρθωσε ήταν να περάσει σε αυτό τον κοινωνικό χώρο το «σοκ και δέος» μιας ενδεχόμενης σύγκρουσης με τις δομές του ευρωπαϊκού καπιταλισμού, να την εμφανίσει ως το ναυάγιο της Ελλάδας. Είναι λυπηρό να βλέπει και να ακούει κανείς αγωνιστές με κομμουνιστικές, μαοϊκές, τροτσκιστικές, ριζοσπαστικές καταβολές, διανοούμενους, που υποστήριζαν την αποχώρηση από την Ευρωζώνη ή, έστω, τη θέση ότι «το ευρώ δεν είναι ταμπού», που είχε προβάλλει το 2010 το Μέτωπο Αλληλεγγύης και Ανατροπής κι έγινε ευρύτερα δεκτή από μεγάλα τμήματα του ΣΥΡΙΖΑ, σήμερα να μασάνε τα λόγια τους γοητευμένοι από την κυβερνητική εξουσία, να σιωπούν, να λένε στις τηλεοράσεις «άλλα αντ' άλλων» σε σχέση με αυτά που έλεγαν. Παρ' όλα αυτά, υπάρχουν ακόμα στα κυβερνητικά και στα βουλευτικά έδρανα κάποιες συντρόφισσες και σύντροφοι με αίσθημα τιμής, με αξιοπρέπεια, πιστοί στα ιδανικά της αριστεράς, αποφασισμένοι να μη συνεργήσουν σε αυτή την κακοποίηση του ελληνικού λαού και τον εξευτελισμό των αξιών της αριστεράς. Και οφείλουν να το κάνουν αυτό τώρα, πριν η κατά κράτος υποχώρηση του ΣΥΡΙΖΑ στη Μέρκελ και τον Σόιμπλε εμπεδωθεί μέσα σε ευρέα λαϊκά τμήματα. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει κανένα δικαίωμα να εφαρμόσει μια πολιτική εντελώς έξω από την εντολή που πήρε από το λαό. Οι αριστεροί πρωταγωνίστησαν στις μεγαλειώδεις απεργίες και κινητοποιήσεις του Συντάγματος και των πλατειών. Δεν δικαιούνται να κάνουν τώρα τους «αγανακτισμένους» και «προδομένους».

Πηγή: **Σχέδιο Β**